

به نام خداوند جان‌آفرین حکیم سخن در زبان آفرین هرگاه زبان به‌عنوان مهم‌ترین ابزار ارتباطی انسان، با عناصر هنری در هم آمیزد و نقشی فراتر پذیرد زبان ادبی شکل می‌گیرد و نیز آن‌گاه که تخیل، احساس و عاطفه در ساختار زبان نمود یابند، ویژگی هنری به زبان می‌بخشند و آن را زیباتر و تأثیرگذارتر می‌کنند. هرچه زبان در جایگاه بیان، هنری‌تر و زیباتر جلوه یابد، سخن تأثیر عاطفی بیشتری در خواننده خواهد داشت. به کلامی دیگر هرچه ادبیت زبان هماهنگی و تناسب بیشتری با جان‌مایه سخن داشته باشد، میزان تأثیرگذاری و التذاذ آن بیشتر خواهد بود. کشف و تبیین سنجه‌هایی که ملاکی برای تعیین ادبیت زبان باشند، از ضروریات پژوهش در حوزه زیبایی‌شناسی زبان است. بررسی این سنجه‌ها در متون ادبی در گشایش راز زیبایی آن‌ها نقشی بس مهم دارد.

پژوهش‌نامه زبان ادبی به‌منظور پاسخ‌گویی به ضرورت‌های پژوهشی در حوزه زبان ادبی و رفع خلأ تحقیقاتی موجود در این زمینه منتشر می‌شود و پذیرای مقالات پژوهشی محققان ارجمند در محورهای زیر است:

۱. چپستی، اصول، و مبانی زبان ادبی؛
۲. نقد و نظریه‌های زبان ادبی؛
۳. زبان ادبی و مباحث زبان‌شناختی (معناشناسی، کاربردشناسی، نشانه‌شناسی، کنش کلامی، انسجام متن، و ...)

۴. زبان ادبی و مباحث دستوری (ساخت واژه، مقوله‌های واژگانی، گسترش واژگانی، تخصیص واژگانی، نحو، و ...)
۵. زبان ادبی و دیگر گونه‌های زبان (اشتراک‌ها و تفاوت‌ها با زبان معیار، زبان علمی، و ...)
۶. بررسی تطورات تاریخی زبان ادبی؛
۷. زبان ادبی و دیگر دانش‌های ادبی مانند انواع ادبی، سبک‌شناسی، ادبیات تطبیقی، اسطوره‌شناسی، روایت‌شناسی، هرمنوتیک، تحلیل گفتمان، مطالعات زیبایی‌شناختی، و ...
۸. مطالعات زبانی و ادبی در زبان و ادبیات عامه؛
۹. بررسی زبان ادبی در متون تاریخی؛
۱۰. زبان ادبی و ترجمه؛
۱۱. و دیگر موضوعات مرتبط با زبان ادبی.